

Чортківська дистанція колії:

Серед найважливіших подій, які відбувалися в Чортківській дистанції колії у 2009 році, варто згадати виїзне засідання балансової комісії служби колії за підсумками першого півріччя, відкриття оновленого пункту обігріву на станції Хоросниця та святкування 70-річчя з часу створення Чортківської дистанції колії. Власне, саме підготовка до засідання балансової комісії на базі ВП "Чортківська дистанція колії" сприяла оновленню службово-технічних та виробничих приміщень. Зокрема, відремонтовано і облаштовано для нормальних умов праці пункти обігріву для колійних бригад по станціях Борщів, Хоростків, а також майстерню, мостовий цех №2 та цех дефектоскопії, які розташовані в Чорткові. Силами дистанції відремонтовано пункти обігріву на станціях Прошова, Микулинці, Деренівка, Копичинці, Вигнанка, Бучач, Ягільниця, Товсте, Заліщики.

Таким чином чортківські колійники вкотре довели, що в їхньому підрозділі не тільки дбають про результати фінансово-господарської діяльності, але й не забувають про культуру виробництва і побуту.

Про це на урочистих зборах з нагоди 70-річчя створення Чортківської дистанції колії говорили багато промовців, які дякували, насамперед, керівництву залізниці, дорпрофсожу, служби колії та дистанції, адже залізниця фінансувала капітальний ремонт пунктів обігріву колійників, служба колійного господарства потурбувалася про меблі, а профспілка закупила побутову техніку – холодильник, мікрохвильову піч, електрочайник та посуд. Пригадалось, коли за дорученням голови дорпрофсожу Андрія Сенишина чортківських колійників на їх святі з нагоди 70-річчя вітав голова теркому профспілки Тернопільської дирекції залізничних перевезень Іван Кокільський, зал тривалими оплесками дякував профспілці за турботу про людей праці.

Чортківські колійники окремо складають щире подяку начальнику Львівської залізниці Михайлу Мостовому за розуміння складності умов, в яких вони працюють, і за підтримку колійників.

Ці слова ми почули і від **Володимира Ковальчука – начальника нещодавно створеної однієї з перших на залізниці механізованої дільниці**, коли по дорозі в Чортків, завернули на станцію Хоростків, щоб на власні очі побачити оновлений пункт обігріву колійників.

– Ще донедавна ця будівля не мала зручностей і тривалий час не ремонтувалася, а територія тут була заболочена, – розповів Володимир Васильович. – Влітку фахівці будівельного управління №2 перепланували приміщення та виконали капітальний ремонт будівлі, замінили дах, впорядкували територію та поставили огорожу. У пункті обігріву встановили душеву кабину, електробойлер, санвузол, облицювали плиткою стіни та підлогу.

Тепер тут є кімната для проведення інструктажів, приміщення для зберігання інструменту, гардеробна, сушарня для спецодягу та спецвзуття, кімната для приймання їжі, обладнана необхідною побутовою технікою. Керівник дільниці з великим задоволенням показував нам оновлений пункт обігріву для колійних бригад і згадав, що коли 25 років тому прийшов працювати монтером колії, про таке навіть ніхто й не мріяв, адже нині тут передбачили не тільки побутові зручності, але подбали й про красу – біля будівлі облаштовано клумбу, до створення якої долучились працівники дистанції.

Володимир Васильович окремо відзначив, що під час об'їзду Михайло Мостовий оглянув пункт обігріву на станції Хоросниця і залишився задоволений його станом, а з нагоди новосілля подарував колійникам кавоварку та годинник з логотипом залізниці, мабуть, із натяком на те, щоб були бадьорі та не запізнювались на роботу.

“Я пишаюся тим, що частка моєї праці увійшла в ці 70 трудових літ нашої дистанції...”

Надія Гевко, голова ради ветеранів війни і праці Чортківської дистанції колії 28 років трудилась тут черговою по дистанції. І хоча вже кілька років на пенсії, не відчуває цього, адже її нинішня посада на громадських засадах досить клопітна: доводиться і в дистанцію приходити, і ветеранів відвідувати.

– Нині на обліку в дистанції 215 ветеранів війни і праці, – розповідає Надія Михайлівна. – Вони мешкають не тільки в Чорткові, але й у селах кількох районів Тернопільської області. Тож стараємось підтримувати зв'язок через начальників дільниць, колійних майстрів чи бригадирів колії, де до виходу на пенсію працювали наші ветерани. Приємно, що керівники з розумінням ставляться до таких прохань. Багатьох із них знаю особисто, адже коли працювала, була у постійному контакті з усіма виробничими дільницями, околдками та цехами – збирала інформацію про виконану роботу та передавала відповідні вказівки. У той час у “диспетчерській”, так називали кабінет, де я працювала, було всього два столи, три стільці, вішалка для одягу і два телефонні апарати: номерний та звичайний для зв'язку з лінією. Ще був один стіл, де робили світлокопії необхідних схем та креслень. Основними моїми робочими інструментами були ручка і телефон. Усі заявки, телеграми, попередження доводилось писати від руки та під кальку. Інколи попереджень про обмеження швидкості руху поїздів було досить багато, а робили їх у чотирьох примірниках, і тому рука дуже втомлювалась від писання. І тільки з часом у диспетчерській з'явився ще один телефон (для прямого зв'язку із начальником дистанції колії (тоді її очолював Володимир Аксентович Білий), потім дали друкарську машинку, а згодом – і радіостанцію...А зараз тут – комп'ютери.

Так склалось, що після закінчення Чернівецького технікуму залізничного транспорту та чергових декретних відпусток я так і не перейшла на інші посади, хоча мені їх неодноразово пропонували. Я належу до династії залізничників, яку в 1944 році започаткували батько мого чоловіка Володимир Якович Гевко та його дядько Петро Мойсейович Горячко. Перший працював кваліфікованим до 1967 року. За ними на залізницю прийшли сини – Богдан, Ігор, а потім і я. Далі пішли вже наші діти Ігор та Ванда, щоправда мої діти в дистанції працювали тимчасово. Проте діти мого брата Степана Яроша, Олег та Ірина, за його прикладом вибрали дистанцію колії.

Наша Чортківська дистанція багата династіями. Це – родина Василя Коса, услід за батьком сюди прийшли доньки Юля та Галина. А тепер у дистанції ще трудиться його онука Оксана Маслюковська. Довгі роки працювала монтером колії Марія Євстахівна Бойчук (Слободян), а її дочка Надія Сиротюк працювала секретарем, техніком, комірником. Третє покоління

цієї родини нині в дистанції представляє внучка колишнього монтера колії Любов Луцинська – інженер та голова профкому дистанції колії.

За прикладом батька – колійного майстра Михайла Павловича Ходаковського – прийшла в дистанцію його дочка Ольга Михайлівна – інженер з охорони праці. У різні часи свій внесок в історію дистанції зробили родини Цітульських, Пасечків, Стельмашуків. Нині успішно трудяться родини Митулинських, Рекурятків, Перепилиць, Дорошенків.

Варто згадати, що під час непередбачуваних ситуацій колійники завжди працювали, не рахуючись із часом. Серед них водії автомашини Чеслав Мороз, Анатолій Аксеновський, монтери колії Мирослав Ланюш, Володимир Байдак, Мирослав Стрілецький, Іван Дідюк, Володимир Сергійчик, ремонтник штучних споруд Ігор Цилінський.

“Всім, хто приходить працювати в колійне господарство, варто почати з посади монтера колії...”

У бригадира колії **Ярослава Митулинського** триває тридцять перша зима його роботи в дистанції колії, куди прийшов після закінчення Львівського ПТУ №4.

– Починав я із монтера колії, працював бригадиром, колійним майстром, старшим колійним майстром. І вважаю, що всім, хто приходить працювати в колійне господарство, варто пізнати працю монтера колії, щоб потім знати, що вимагати від підлеглих, – переконаний Ярослав Миколайович. – Моїм наставником був начальник дільниці Іван Дмитрович Гнидюк. Я з вдячністю згадую його добру науку і стараюсь навідувати Івана Дмитровича вдома – йому пішов 85-й рік і мешкає він, як і я, у селищі Прошова.

Тепер у мене є свої учні, їх я також, як мене колись, вчу і теорії, і практики. Сини теж вибрали колію. Син Руслан працював бригадиром, але після одруження змінив місце проживання на Березовицю і нині – монтер колії. П'ятнадцять років віддав праці на колії мій другий син – Михайло. Працював бригадиром, заміняв колійного майстра. Але травмував ногу під час аварії на мотоциклі і за рекомендацією лікарів змінив роботу на легшу. Двадцять п'ять років працює черговою по переїзду моя дружина Ганна Йосафатівна. А загалом наш сімейний стаж у дистанції складає понад 70 років.

У мене п'ять онуків. Особливо тішить своїми талантами внучка Діана, яка вчиться не тільки в загальноосвітній, але й у музичній школі, займає призові місця на мистецьких конкурсах різних рівнів. У її виконанні звучали пісні також на святах, які відбувалися в дистанції колії, у тому числі і з нагоди її 70-річчя.

“Найбільше запам'ятались попередні три роки, коли в дистанції було виконано великі об'єми робіт”

Саме так вважає **машиніст незнімної дрезини Олег Ярош**, який працює в дистанції одинадцять років.

– Починав монтером колії, потім учився у технічній школі залізниці на машиніста дрезини ДГКу, а після курсів у Золотоноші здобув кваліфікацію машиніста ВПР, – розповідає Олег Степанович. – У

дистанції колії працює водієм автомобіля мій батько Степан Михайлович Ярош, а у виробничо-технічному відділі – рідна сестра Ірина. До речі, Надія Михайлівна Гевко – батькова рідна сестра працювала в дистанції колії 28 років.

– Які роки праці в дистанції Вам найбільше запам'ятались?

– Напевно, останні три, коли було виконано великі об'єми робіт по дистанції. Це дуже суттєво.

Дрезина, на якій я працюю, багатофункціональна. Вона виконує свої функції при укладанні стрілочних переводів, при їх збиранні, монтажі чи демонтажі, при капітальних ремонтах залізничних переїздів, заміні рейок, металевих частин та перевозить матеріали верхньої будови колії.

Практичний досвід я переймав у свого наставника – тодішнього машиніста дрезини Івана Антоновича Греськіва. Зараз Іван Антонович уже на пенсії, а помічником у мене працює Ігор Франків. І я ним дуже задоволений.

– Чим займаєтесь вдома після роботи?

– Вдома є господарка. Тримаю кролів та курей. А у вихідні люблю книжки почитати та в шахи пограти. Брав участь у змаганнях і в дистанції, і на першість служби колії, і залізниці.

– Через три десятиліття дистанції буде 100 років. Щоб Ви хотіли побажати тим колійникам, які будуть працювати через 30 років у Чортківській дистанції колії?

– Щиро бажаю їм, щоб у їхній праці було якнайменше ручної роботи, а більше – з до-